

Годишнина за въ Цариград
7 сръбарии петака, а за поези
наскладъ 8 петака, шест мѣ-
сечно спомошествование нѣма.
Един брой 3 гр. Паритѣ напредъ
На спра вече неспирим.

ГАЙДА.

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Канан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма несповодени от
поща, не сѣ приети

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНЕ НА БЪЛГАРИ-ТЪ.

Издава са на сѣки 15 дена.

Миналата недѣля като си имахми работа и
отсъствахми два дни от Цариград не издадо-
хми цѣла Гайдата но, колкото да не лишим чи-
тателитѣ си от новини издадохми половина лист.

Читателитѣ ще прощават за погрѣшкитѣ в-
предидущата половина, защото машината на пе-
чатницата бѣше развалена а ний като бързахми
да извадим листѣт печатахми го с-друга тиска-
рница та неможиха да уловят словата толков.

ЦАРИГРАД. ОКТОМВРИЙ 1864.

Работитѣ щото ся случиха прѣз тѣз недѣля
заслужват вниманието на нашитѣ съотечественици,
и изискуват зрѣлото им размисление върху нашата
с гърцитѣ черковна расправа.

Главното е това че както вече знаят сички, на-
шитѣ свещенноначалници са вече свободни от за-
точение. Това тѣхно освобождение, как дойде и как
стана различно са растълкува, расказа и писа по
вѣстницитѣ, сѣки си обясни туй нѣщо спорѣд как-
то му даваше рѣка неговото възрѣние, според как-
то му изхождаше на работата и според каквото
е можил да научи и да разбере за туй нѣщо.

Гърцитѣ го отдават на неспособност-та на Па-
триарха, Католицитѣ и католичествуващитѣ на е-
дно споразумѣние на прѣдставителитѣ с-патриарха,
и гледат на идването на владичитѣ като на прѣмѣ-
стване на мѣстобиването им и продължение на за-
точението им. Но ний трѣба да знайми, че владичитѣ
сѣ съвършенно свободни, и тѣхното освободе-
ние зависи съвършенно от Милосл-та на Царското
Правителство към Българският народ а от никоя
друга причина.

Нашитѣ владичи ся свободни политически въ Пра-
вителството, без да сѣ свободни черковно от Гръц-
ката Патриархия, на която тѣ по свободата на съ-
вѣст-та и освятаена от Евангелието припозната ве-
че от законитѣ на държавата немогат да бѣдат под-
чинени. Това сичко що можем ний според положе-
нието си най добръ да знайми и за положително да
извѣстим.

Да додим сега на течението на работитѣ.

От наша страна, сирѣч от страна на владичитѣ
ни и на Българитѣ въ Цариград нищо не ся подѣй-

ствувало и нищо не ся е прѣдприело да ся дѣй-
ствува, ний още са радвами на Царската милост,
и продължавами още да си я честитим взаимно. Но
Гърцитѣ шават. Като приеденъ от змия ся прѣвива
духовенството им, като попарени от вѣглен подка-
чат мирянитѣ им.

Гръцката Патриархия от как е дозела за осво-
бождението на нашитѣ владичи от заточението им не
е патаксала ни а минута. От онѣз сѣбота още,
от как отплува параходѣтъ за да ги доведе тя она
трѣне. Цѣла нощ сръщу недѣля засѣданието на Си-
нода не са е разиждало и въ недѣля пак тѣ ся съ-
бирали и дважд и трижд на совѣщаніе. И заключе-
нията на тѣзи сѣвѣщанія не са биле други освѣн
клеветни и навѣтни доношения на връх Българитѣ
прѣд Ц. Правителство. Патриархѣтъ и сам лично и
чрѣз дѣйцитѣ си е прѣдставил на Портата гдиче-
то на чувствата на Българският народ въ-тосръща-
нето на владичитѣ, като нѣщо опасно на спокой-
ствието на православното население въ-столицата *)
и послѣдствие на тѣзи доношение останаха Бълга-
ритѣ лишени от сполуката да посрещнат свещен-
ноначалницитѣ си, както желаяха. Но и тѣз горчи-
ва почерпня от немилостивата си машица прѣбѣла-
ха и чакаха умилюстивението и.

По напразно. Злобата и' е непримирима; тя е рѣше-
на да закопае своитѣ доведенци; тя не прѣмисли
да фане един път по-исходен и по-изгоде, за у-
правлението на православната черква, на оято ся
глава нарича, но служи на страститѣ на Гръцката
народност; не като стадо словесно, но като кукла
бездушна иска да има тя Българитѣ, — играчка на
своитѣ каприции. Тя неможѣ да трае ни два дни
да гледа Българитѣ, да ся радват вън от едно въ-
ково огорчение което им е валила; негърнѣ да
гледа под влиянието на едни любими нам пастири
заякването и съживяването на религиозното ни чув-
ство което са е парализировало и е замрътвѣло под

*) Напстина Гърцитѣ бѣха нагласени да произведат некакъв метеж
при тържественното посрѣщане на владичитѣ, и сам аз като излѣз-
вах най напредъ из параходѣтъ според потрѣбата на една работа ся
сръгнах въ-исходѣтъ на моста с-един Кезалонития и чух руганието му
и заплашването му, но мене работата ми я не оставяше да дам вни-
мание на псувнитѣ му, а Гавазинѣтъ който мя придружаваше му не
даде врѣме белким да приведе въ-дѣло закарването си, и по това аз
вѣрвам че тѣ вардяха тамо с-лошо намѣрение против владичитѣ. Но
Бог осуети помислитѣ им.

влиянieto на ненавистнитѣ нам силом налагани пастири, но ето нови клевети и навѣсти от нейна страна, и нови бѣди и нещастия за горкият наш народ.

Во Вторник сега сам Патриархът наедно с-двамина от Синодалнитѣ владии, Критският и Никомидийският **) ся прѣдставя пак на Портата да иска отстранението на владичитѣ от Българската черква на Фенер, с-лъжовни обвинения че уж тѣ, нашитѣ владии, против общанието си служили в черква, правили попови и са каняли уж да правят и владии. Послѣдствие на тѣзи нови клеветнически доношения и настоятелни изисквания, Правителството бѣ принудено да привика нашитѣ тука по първи хора и да им каже нуждата за прѣиѣстването на владичитѣ на друго мѣсто.

Тѣзи които не знаят вътрѣшното лице на работата и в-какво отношение ся намѣрва Портата, към Гръцката Патриархия, като чуват и виждат това могат да влѣзат в-подозрѣние за истинното освобождение на владичитѣ, но тука нѣма нищо подозрително. Истинната е че снисхождението на Правителството срѣща тежки прѣпятствия в-ожесточението на Патриархията. И от това работитѣ сѣ шерени.

От една страна ний приехми от Правителството една милост, а от друга Патриархията ни накара да испием прѣпъ. н на чашата на срамът и на безчестието прѣд цѣл свѣт. С-волюта на правителството ний доведохми владичитѣ си, а по волята на Патриархията сми принудени пак да ги развождами от мѣсто на мѣсто и от дом на дом, като не мили не драги. Правителството ся докарва с-Българският народ като със чеда, а патриархията иска да го има като пачавра, като отренка и дѣто ще там да го зафърли!

Фенер било патриаршеска Епархия и небивало да живѣят там нашитѣ владии, даже и като не владии! Патриархът не търпи нашитѣ владии в-Епархията си, а ище от нас да търпим ний неговитѣ по епархитѣ си! За нашитѣ владии нѣма мѣсто на Фенер, а неговитѣ владии ся расхождат *герине-герине* по България. Да ли е санким това от Глупави-ната на Патриарха, или е от хитрината на Българитѣ.

Но какво ще каже туй че Патриархът не ще нашитѣ владии в-Епархията си? На островитѣ иска да ги про водим или нѣйдѣ на друга епархия; Утрѣ може със същото право да си дигне и другият грѣк владика да ги не ще в-епархията си и тогаз ний кѣдѣ ще дѣним владии тѣ си? и коя епархия не е под вѣдомството на един Патрик който ся нарича Вселен-ский? За да ги махнем да не сѣ в-Епархията му ще рече да ги турим в-Луфт-балон и да ги държим на въздух вѣн от неговото неотемленно стяжание. Но като ги неще той вѣ своята епархия, защо не

нѣ остави да ги приберем ний в-нашитѣ си Епархии? Защото по туй начало с-което той ище своитѣ владии да ни натрапи, а нашитѣ да отфърли, имами право и ний или да му натрапим своитѣ владии или да отфърлим и да испѣдим неговитѣ. Като не не ще владичитѣ ни той, ще каже че не ще и нас; толкоз по добрѣ; но ний сми шашкѣни че ся увирами сами в-него, и владичитѣ му прие-мами и храним ги и обличями ги и почитами ги а оставями нашитѣ владии той да ги дави, и да ги тласка кѣдѣто ще.

Подир сичко това, могат ли да ся лъжат още нашитѣ Българи че ний ще получим правдини от Гръцката Патриархия и ще братувами с-Гръцитѣ? Прѣд-виждат ли тѣ слѣдствията на Фанариотската политика? мислят ли как ще излѣзем от това положение? До сега работитѣ показаха май противното, че да видим от сега.

ЦАРИГРАД. — Завчера в-четвъртък тукашнитѣ наши съотечественици направиха и подписаха едно благодарително към Правителството писмо за освобождението на священноначалницитѣ ни което и отнесеа прѣдставителитѣ и го подадоха на Н-во Височество Али Паша.

Ето прѣводът на това благодарително писмо от Български както бѣ написано най напрѣд.

Раби миз теаля ве текаддус хазретлери затишев-кетсимати дженаби шехеншахиѣ битмез ве тюкен-мез юмрю-икбал ихсан буюруп зати хазрети незаретпенахилерини дахи енвай тевфрикати иляхисине мяюкаренетле рехили юмни мес-адет ве кяфеи харе-кяти джихан песенди хѣдивилери незди аалиде карини тахсин буюрсун дуаи феризет-юл-иштимали реф-и-баригях иджабетле дерисеадетде сакин булгар куллариини арзухали наджизлери дирки: Милетимизин месселей малюмесниден долаи бундан уч бучук сене муккадем нефи джезасиле тагриб кѣл-нан деспотларѣмъз Иларіон ве Авксентіос ефенди бенделерини халлерине мерхаметен ве бу куларѣ-на бир садакаи икбал олмак узре бу деѣба Аффу-итляк иле мазхар буюрулмаери кеифіети кеафі-рун-сабѣк ве бир кач кат даха зяде Девлет угу-руна джан ве мал федаѣба бу куллариини междбур итмекте булунмасѣна бинаен; бер мяюктезай меса-декат ве убудіет иѣаи феризай тешекюре иттина ве мяюсараатле, хеман дженаби раби иззет джеханшу-нул Падишахѣмъз ве себеби ашаиши аалем ефенди-миз хазретлерини мяюлкини зати хумаюнлерине ве керамет нисаб мяюлюкянелерини кяфеи абад ве бен-декине багѣшляюп вуджуди мессуди незаретпенахи-лерини дахи хемише араиш еѣзай можаѣзай аафі-ет буюрсун дуасѣнѣи текрариле хатми кеалие джурѣ-ет кѣлѣндѣги мохат-и-илми незаретпенахи-леи буюрдѣкта олбаде ве хер халде емрю фер-маи хазрети менле-хюл-емриндир.

— Слух ся раздава из градѣт ни уж че Гръцкият

*) Саният той който бѣше дах на подпис на Правителството с-други още 17 владии и много други от първитѣ им миряни че Български-тѣ владии сѣ несправедливо осѣдени на заточение.

патриарх проводил един епископ до нашите Владци да ги покани да идат да му се поклонят или ако не ще идат пак на заточение. В-положе-ние сми да извъстим че това до сега не е станало, но и да стане, сирѣч да ги вика патриархът идат да му се поклонят за да ги прости уж, увѣренисми че Т. Т. П. П. нѣма да потѣпят Свѣст-та си и да склопят тъй лесно на Патриархът на щението. Нека Гръцкият Патриарх промисли подобръ как да задоволи праведните искания на Българитѣ и тогаз Т. Т. П. П. може би за доброто на Черквата да приемат едно сподобяване, а то инак никое заплашване, никое злострадание неможе принуди да постѣпят противу свѣст-та си тѣзи които сж ся рѣшили да ся жъртвуват за интереситѣ на народът и за благосъстоянието на Черквата.

— Византис като пише за идванието на нашите владци в-Цариград казува че имало до 200 души да ги посрѣщат (!) Колко злобата ослѣпявала челѣка! Патриаршеският орган искал да унизи Българитѣ че унижава себе си като лъжец в-едно нѣщо което е станало прѣд очитѣ на цѣл Цариград и което сички видѣха и знаят колко по 200 души бѣхж излѣзли за да посрѣщат. Нашитѣ съотечественици като гледат Патриаршеският орган как лъже за таквиз даже дребни работи, нека си въобразят колко може истина и искренна да бѣде сама Патриархията в-други по сериозни работи.

— Минѣлият Понеделник са испрати за в-Сивас на Заточение Диякон Кирил.

— Завчера в-петък са испроводи также на заточение в-Аѣфон-Кара-Хисар, единът от двамата затворени Видинци — Хаджи Цано, а другитѣ — Цанко лежи тежко болен в-Католическата Болница.

БРУСА — “Като стигна в-Петък фермаитѣ за освободенето на Н. П-во Г. Иларнона и той са приготви да трѣгне; в-сѣбота частъ по 8, Понеже владиката Брусенскій бѣше на вѣн по Епархията, то намѣсто него Архидяконът му със сичкото духовенство и от чорбаджиитѣ млозина дойдоха на коне да го испратят. Пашата от своя страна бѣше проводил нѣколко заптиста конници и тъй найнапрѣд духовенството, послѣ чорбаджиитѣ, и под р тѣх заптиетата около Н-во П-во трѣгнаха и испратиха го до един сахат разстояние на вѣн от градът, дѣто отсѣднаха от конетѣ и като ся простиха твърдѣ трогателно с-него, чякаха пак додѣ замине той нѣколко и тогази чяк ся върнаха.”

Това, още и друго що видѣхме ний с-очитѣ си като ходихми лѣтос на Бруса както и на Измит като бѣхми, жителитѣ от тѣзи мѣста на каква почест имаха нашитѣ заточенни владци, дава ни да миским че грѣцкият народ по тѣзи страни не сподѣля фанатизмът на цариградскитѣ гърци и на грѣцкото духовенство. Нека знаят прочее тѣзи единовѣр-

ни наши братия че Българитѣ не сж да не стѣвуват на братската любовь с-гърцитѣ тамо дѣто ги виждат искренни и чистосърдечни. На Брусенскитѣ жители ще кажем ний писмено това което рекохми устменно на Измитскитѣ, че от страната на сичкият Българскій народ благодарими им за доброто расположение, което показаха към нашитѣ старци.

ТЪРНОВО. — Право казал, който е изрекъл найнапрѣд че Гърцитѣ сж като котка и не падат никога на гърбът си. Тукашният Грък владика, като го напуснахж вече комай сичкият Българи, и не му дават нищо, той си отвори пак други врата. Ново стадо намѣри той за себе си и начена от крайът да го дои. Новото стадо на бившият наш пастир сж Влашкият Цигани които продават вретена и корита, и които отвѣд балкана Българитѣ наричат *Лингури*.

По прѣди той опони един поп Влах за Никополското село Сомовит, и тѣз дене пак едни от циганитѣ вѣнчава други развѣнчява, и пак *коже* а-лѣш верѣш понаправи. Но най подир му малко по-присѣдна защото намѣте на един по-зѣбест и упорен циганин. Той отишел при него, (сирѣч циганина отишел при Григора, а не Гритор при циганинът) и го молил да развѣнчѣи сина му с жена му, че била дѣрта и не можала да ходи да проси и да го храни. Григор ся вврекал да му стори туй добро, ама ако му даде пет лири. Циганинът ся пазарил и искал да му остави, но Григор му казвал че не може да му остави ни една пара; защото законът не давал и скѣпо ли е думал той, да отървя сина ти от една дѣрта жена, и той да има кой да го храни, и ти да имаш една по-млада снѣха, азъ какъв яр имам да ся товаря с-грѣх за вас, ти трѣба да ми платиш добръ че тъй. Най подир циганинът расърден фанал да ся кара с-него, и думал му, сен насжл деспот-сун бойде сойгунджу, сен дин-баш деисин диш-траш олмушун, и слѣд една такваз циганска кавга и от двѣтѣ страни Григоръ кандисал и за три голѣми парусии дал парясана книга на сина му. Но пак циганинът ходеше да ся оплакваше по чяршията, че владиката бил по ц... от него и му зел толкоз пари.

ОТ МѢСТОТО на едното мѣсто. — В-8-й брой на Гайдата виждами един натегнал вече 60-годишен старец станал твърдѣ млад дописник та са вѣзира на тукашнитѣ испитания като младо ере на нов снѣг и исповѣдва че тѣ му ся видѣли *чудесета*. На такъв чудноват дописник, не е чудно да му са вѣствяват като *чудесета* и тѣзи найобикновени нѣща. Ако да бѣше другъ нѣкой който да отбира от работата за която са е зел да говори ний бѣхми длѣжни да му са расправим, но на такъв извѣян и избезумял старец какво да му расправаж; челѣк когото е злобата ослѣпила той е кадѣр и найдобро-то нѣщо да охули, но хулитѣ на таквиз хора са похвала на доброжелателитѣ. Толкоз от нас към неразбраният критик на тукашнитѣ испитания и на

злюбният осждник на родолюбците от това *едно мѣсто*. Нека Негова милост и неговите единоименници направят по добри работи от тѣзи които сѣ направили и правят нашите родолюбци и ний сме готови да им кажем *спомни*, а тѣй на празни хули само ний уху не ударяме.

СИВЛИЕВО.— Найпрѣснитѣ новини от градът ни сѣ продължението на раздоритѣ и несогласията между нашитѣ граждани. Онѣз зима едва можихме на сила да си поставим един *азан* чорбаджия, и ето година не сключил а ний неможем силом пак да го замѣним съ други. Но чорбаджитѣ си ако неможем тѣй лесно да мѣняваме тѣ, то твърдѣ лесно можем учителитѣ си да мѣняваме. От сега сме са загазили по Димитровъ ден да мѣним едного от учителитѣ си. Добрѣ ли ще сторим или злѣ не знаѣм още какво да кажа, но сал молиѣ Бога да не бѣде пак нѣкой циклоп с-едно око като онѣз-годишникът; защото май в избирането на учителитѣ не сме толкоз честити. ако и да имаше тука въ градът ни кой да разбира и кой да слуша аз бих казал че намѣсто да мѣняваме учители, много по умно и по полезно би било да приложим още един по учен и ученици да са живи има до 500, и не сѣ за двама и какви да е учители. Но като знам че нашитѣ хора от сичко наймного слушат инатът си, то казвам само Господ добър ум на нашитѣ градоуправници, а училището ни *“Аллах бетеринден сакласън.”*

ШЮМЕН.— За сега градът ни колкото за народни работи кажи че спи и почива. Училището ни и то са още удряма. Ний ся занимаваме повече с-украшението на градът; дюгениитѣ прѣправят на мази, и улицитѣ постилани с-камъни. Ново бѣ за нас направената сега скоро *железна ли, огненна ли воденица* да я кажем, как да я наречем и ний не знаѣм, но по ново е сега че дѣвойкитѣ нѣма да носят малачови барим в-училището. Да живѣе Гайдата!

ЕЛЕНА.— Никола Добрув, и Кръстю Петров българини в-Браила като не забравили своето отечество Елена подаряват едно тѣло от Българската Пчела на Еленското училище. Благодарими ги за този тѣхен подарѣ, дано да послужи за примѣр и на други наши Еленчани както за дѣто сѣ по вън, тѣй и за дѣто сѣ у града ни.

Благодарим ученицитѣ от училището.

1864 Август 25.

КАРНАБАТ.— Тукашното общество голѣма грижа полага да устрои и да наредѣ добрѣ учебнитѣ си заведения. Освѣн грижата що имѣ да ся сдобие с-учители добри и с-потребнитѣ за прѣподаване книги; то ся старае сега да състави възможности една добра библиотека за училището. П сали бѣхми в-Ямбол до тамкашното училищ о настоятелство за едни Географически карти и за едни Глубус да купим а тѣй ни ги испроводиха дар, понеже имали подарени три таквиз тѣла от тѣхнитѣ в-Браила съ-

отечественник Г-на К. Попович. Ний като благодарим на Ямболското общество, съвѣрменно изявяваме своята признателност и към Негово Родолюбие Г. Поповича като на общ благодѣтел. Това ще е едно добро събѣщение за родолюбивитѣ наши съграждане в-Браила за да ни сдобият и тѣ с-други нѣкои потребни за училището книги като Словари Славянски и дрѣ.

При старанието което полага обществото ни за дѣвическото училище, надѣм се да ви извѣстим скоро за отварянето му.

Ето един град за примѣр, и едно общество достойно за похвали! Колко поголѣми градове има които нѣмат таквиз граждани, които да ся стараят за учебнитѣ си заведения!

ЖЕРАВНА.— От много врѣме слушахме Гайдата да свири, но не бѣхми честити да и чуйми хавитѣ. Ето днес са виждаме с-добра чест, като получихми от 1-й до 7-й брой и видим наистина че свободно и хубаво свиряла. Нашето село ся слави с-този запаят, и ний можем да ся пофалим че отбирани от Гайда. Гледами че нѣкои ся страхуват да не би от надуване да ся пукне мѣхът на Вашата Гайда. Тѣ ся види да сѣ от онѣз пасмина хора, за които пословицата казва че не отбират от Гайда. На Гайдата животът е в-надуването и, като нея надуваш тя мрътва и не чини ни дѣл пари.

Найподир ний благодарим на подарителът който ся е смислил и за нашето оттикнуто село. “Свой своего негледа, казва пословицѣта, ама тежко кой го нема.

К—градъ 30 | 12 8 | вріа 1864.

Г-да Редакт. П. Р. Славѣйковъ!

Нашитѣ чорбаджии въ Сопотъ, като прияли вѣстникът ви, и прочели писанитѣ въ него изяснѣния на нѣкои тѣхны дѣла и грижи за училищата, научили си, че може да бѣда аз корисподентинъ ви, и поѣже чрѣзъ насъ ся е плащалъ платѣтъ на дѣвическото училище, до днесъ, рушали въ наказаніе на насъ да затворетъ дѣвическо-то училище, и го затворили. Они мислятъ, че съ това намѣ правятъ обида и зло. Они вѣсто да опровергаѣтъ, ако лѣже нѣщо дописникътъ ви, съ просто сумнѣніе само, затварятъ училището безъ да ся нажалѣтъ за дѣчната сыромашы и пр. Това е доста да ги оправдае и да ги покаже прѣдъ свѣтътъ колко сѣ родолюбивы и доброжелателни.

Безъ да имѣ пиша друго, обявявамъ имъ чрѣзъ вѣстникътъ ви, че отъ тяхнѣтъ бѣрѣнѣж и безъ причина затварянѣ на училището, като проумѣваме неблаго-дарность-тъ имъ, за то и преставаме вѣче милость-тъ, която ся даряваше на дѣвическо то училище, и ще ѣк принасяме на друго мѣсто дѣто може да бѣде по благоприятна. Вашѣ-тъ Пріятель

За Иліа Н. Бенчевъ.

Т. Ил. Бенчевъ.

ДАСИТАНҖ ХИЧВИ ЗАРИФЛИК.

Месариф чогадҗ калкдҗ берекет,
Себеб шу ки тугиян итти зарифлик;
Не ирад бракдҗ не да вариет,
Цюмлесини талан итти зарифлик.

Пиханде зарифлик басмиде кадем,
Уйду бир-бирине халк иле алем:
Чогун зехирлеип ейледи серсем,
Каржларҗ илан итти зарифлик.

Денирсе зуhr итти бир җни мода,
Онун ичун олур чок ценги җеда:
Рузи шеб угруна ьомюрлер феда,
Кенди бизи султан итти зарифлик.

Бу Цумле алемде бозулду хюлюс,
Җрзу едеп калкдҗ терк олду намус:
Хюкюмет тахтҗна ейлеуп Цюлюс,
Хер җанибе ферман итти зарифлик.

Ханлар ки феил гаеп бозук дҗр,
Салих кимсе аз дҗр хезале чок дҗр:
Зарифлик лафзҗдан башка лаф юкдҗр,
Халимизи яман итти зарифлик.

Бу бир тескин олмаз нар имиш мегер,
Дющюгу ханеи яҗп кюл едер:
Ниче ниче захид педери мадер,
Циерини пириян итти зарифлик.

Ничелер терк едиб җрзҗ арҗнҗ,
Модая сарф едер олан варҗнҗ:
Ниче нисалерин коҗаларинҗ,
Намерде кул курбан итти зарифлик.

Кимиси хҗрпалар хер гюн коҗасҗн,
Кимиси җебинҗен чялар парасҗн:
Кимиси евинден сатар ешасҗн,
Чок вариет зиян итти зарифлик.

Еркейне дер ки кимден калҗрҗн,
Хер кес шундан алдҗ бенде алҗрҗн:
Сен япмасен башка япан булурум,
Шимди цюмле җихан итти ларифлик.

Егер бир зарифлик истерсе җанҗ,
Терк едер намусу, шеохрети шанҗ,
Җрз едеп танҗян ииче зенанҗ,
Зен достлара яран итти зарифлик.

Бу бир мараза ки битмемек олмаз,
Җрзҗ дҗр суюнҗа гитмемек олмаз:
Бэрч дерт истедигин итмемек олмаз,
Чок ханелер виран итти зарифли.

Япмам десе нефсанет чогалҗр,
Ол земан дин иман бир яна калҗр:
Еркейи зсхирлер башкасҗн алҗр,
Ниче евлерде кан итти зарифлик.

Кешке олса набут набедит адж,
Айда бир кач тюрлю чикар иладж :
Цехеннеми долдурмак джр мурадж,
Каржларж шейтан итти зарифлик.

Евел еркеклерден олду бу дестлик,
Алдж думлесини авретпереетлик :
Незаман каржлар булду сербестлик,
Олдем деми девран итти зарифлик.

Тюрлю тюрлю рефтар гюна гюн еда,
Хер бири бир япма пут олду гюя :
Сурети синемле долу бу дюня,
Чоклари би иман итти зарифлик.

Гюнден гюне артжп теракж булур,
Хер милетте айну адет терк олур :
Кюрсюде ваизлер боша юрулур,
Китаплара карши чиктж зарифлик.

Каржя клжжнан седе теменна,
Тевбе олсун белки кълтнмаз Рабба :
Содом гиби атеш ягса филхакка,
Хеп циханж шаян итти зарифлик.

Хейкели шерифте биле мазалах,
Зариф ким вариса она джр ниях :
Сегат ю сеналер ерине гюнах,
Бизи хакка дюшман итти зарифлик.

Мода деишилди фни япмалж,
Паран юкса дюкянцидан капмалж :
Земане путу джр она тапмалж,
Софулара нефран итти зарифлик.

Цумле кендине итти бир фсир,
Карждан еркее ейледи тейсир :
Та букадар яман олдуки асир,
Нух ювмини беян итти зарифлик.

Сюлюфлер япмая герми ахенклер,
Гейсулара сахат сахат дюзенлер :
Боялар реихалар дюрлю ругенлер,
Гийтлери зенан итти зарифлик.

Циханде салихи саджк аз калдж,
Тевазю итмеге лайк аз калдж :
Боясжз сач сакал бжик аз калдж,
Пирлери невциван итти зарифлик.

Херкес нетицесин етсе мюлхаза,
Кендине лайке олурду риза :
Зенгине хер неки ейлесе сеза,
Чок зююртлер юриан итти зарифлик.

Аллах хаир етсин нихаетини,
Бахш ейлесин лутф-у инаетини :
Афв ейлеин цумле таксиратжж,
Ремзй бетзеван итти зарифлик.

ВЪСТНИКАРСКИ РСПРАВИ.

Съвѣтникът или по добръ редакторът на Съвѣтникът Г-н Бурмов ни нарича *злобен*. Може би да го лъже умът му че да припише туй свойство на характерът ни има достаточна причина да са основава на постоянните изобличения що сми правили и правим ний върху неспособноститъ му за публицист, а още и за редактор на един *въстник* наричан *народен*. Но ний ще му отговорим че основанието му е на пясък; защото никаква злоба не са прѣхваща там дѣто длъжноститъ на служението ни нж призовават да съдим за управянето на журналът който е в-ржцѣтъ му. Не злоба против него, но желание за успѣхът на народният орган сж ни подстрували сѣкога да говорим това което сми исказали до нинѣ, още от когато го видѣхми в-книжницѣтъ какви сръжки има, и нека ни кажат че сичко що сми рекли не излѣзе тѣй.

Негова милост ако мисли, че за да бъдем незлобиви ний сми длъжни да благоволим на неспособността-та му, да покривами недостаткитъ му и само аферим—аферим да му казувами, ще му кажем че го блазни умът му; защото таквоз едно мекекеджиско към него *незлобие* от нашия страна, щеше да е *всезлобие* към народа на който сми санаели да служим, и ний в-това отношение сѣкога ще прѣдпочтем да сми виновни към него, а не повинни прѣд народът. Нека съди за нас той както ще, нека ни обвинява, ний сѣкога ще му казвами че за да имат тежест неговитъ врѣх нази обвинения, Господство му ~~не~~ трѣба да туря своята обида на лице, но ~~трѣба~~ да ни докаже, и това исками ний от него, към кого другико и в-каково именно сми злобни ний?

Бѣше врѣме когато Съвѣтниковиът Редактор за да нж направи ненавистен на народът клеветеше ни че намѣрението ни е да отклоним народът от вѣрата на прастѣитъ му и явно ни наричаше Православни, Католици и Протестанти; сега той ся пазе да не подмѣтне нищо от тѣзи си клевети, за да не напомним на публиката безсовѣстнитъ си лъжи и злобни клевети; сега той търси дру и по общи обвинения, въ които да ся неуловят лъжатъ му, и прѣписува ни качества, които сж свойственни, наистина, на много хора та може би и нас, но ще речем че далеко не толкоз колкото на самиът обвинител. Хора, които изблизу познават нас и обвинителът ни, почтенният редактор на Съвѣтникът, не би ся забавили много за да рѣшат у кого от двама ни повече ся намѣрват тѣзи нѣравствени прѣимущества, а тѣзи които незнаят и двама ни лично кой какво сми цвѣте, ако сж любопитни да узнаят истината нека ся отнесат до съдържанието на журналитъ ни, и тѣ ще ги просвѣтят за да разберат найдобръ кой е злобният и кой не.

Мстителен и каприциозен ни нарича пак Г-н Редактор; Колкото към него може да има право, и ний за това са неоправдавами, защото наистина

мстителни сми и за неговитѣ към нас клевети и на-
вѣти и даже до прѣд Правителството прѣслѣдова-
ния, ний си отмѣстихми до колкото можахми. Кога-
то той от доброжелателство подкопаваше нашето по-
ложение в-Ески-Джумая, ний осѣждахми Габровче-
нитѣ за обидата която му правяха да му неплащат
щото му сѣ длѣжни. Когато пак за неговитѣ кротѣк
и смирен нѣрав и за другитѣ му нѣравствени прѣ-
имущества, а найвече за благовѣспитанието и бла-
городното му поведение и обхождане, не към дру-
ги нѣкои но, към натронитѣ и доброжелателитѣ
му, сториха да го извадят от редакторството на Свѣ-
тѣникѣт, и Настоятелството ни подкани да прие-
мем барим за врѣме редакцията на Свѣтѣникѣт ний
за да си отмѣстим на Г-на Редактора отказахми са
да му сторим туй добро да го замѣним без врѣме.
Ако от туй повече не сми могли да бѣдем мсти-
телни към него, то грѣхѣт вече не е наш.

Още и *интересант* ни нарича Свѣтѣникѣт. С-тъ-
зи набѣда ся е надѣял той белким най да сполучи
да убѣде своитѣ читатели в-нашата порочност; за-
щото интересѣт е един порок общ на сичкитѣ че-
ловѣци по свѣтѣт и от това сѣки чловѣк твърдѣ
лесно вѣрува че този грѣх ся намѣрва у ближнитѣ
му повече от колкото у него, и сѣкий обича да
казва че сѣ другитѣ интереса ти за да оздравява
собственитѣ си интереси. Но ний призоваваме то-
гози дѣто е на тоз свѣт без интересен да ся яви и
да даде черно жребие за нас. Ако е такѣв почтен-
нитѣ редактор на Свѣтѣникѣт да излѣзе да ся ка-
же, да ни покаже своитѣ подвиги, своитѣ безинте-
ресни към народѣт услуга.

Свѣсѣм що живеѣт ни, поведението ни и състо-
янието ни могат да засвидѣтелствуват доколко сми
били и сми интересанти, ний не земами да ся о-
правдаваме с-доказателства толкоз явни, но исками
от нашиѣ обвинител да покаже той подир кой свой
си интерес ся увякохми ний та ошети хми интере-
ситѣ на народѣт? Дали прѣд чорбаджитѣ рабо-
лѣбствува ми и им ся подмазвами за да ся омажем
о милионитѣ в-изброяването на които е толкоз ще-
дра Пчелата? Или на Рускитѣ агенти, или на Ка-
толицитѣ и на Протестантитѣ благоволим вопреки
народнитѣ интереси? Или нѣ е Гръцката патриар-
шия подкупила та благоволим на нейнитѣ интереси?
Не това ли ищеше да посочи г-н редактор, като за-
гатва а не доказва за нѣкого си който ни давал
малко нѣкое пособие та сми го фаляли. Но за този
едничѣк и твърдѣ прѣсен примѣр ний ще распра-
вим на читателитѣ в-отговорѣт си към Пчелата, ко-
ято е първоначинателница на това обвинение, а се-
га нека кажем нѣщо за Турция.

Турция. — С-Турция ний упорен бой нѣма да
правим. Нѣма да и' кажем както тя на нас че не
знайми, но ще и' кажем че много пѣтя ся случа-
тука на този грѣшен свѣт щото работи дѣто мис-
лиш че ги знаеш как сѣ, излѣзват на опаки. И то
не е сал до Турция, него много хора ся го паща-

ли и го пащат и днес. Нема да я изобличим за у-
стѣпването и' в-измислени избикилки: не че не
можем но нещем; ний исками да обърнем за нея
друго листо.

Ний обича ми Турция и тя сама знай и види че я
обича ми; ний ся не свѣним да кажем че както не
сми като дописницитѣ на Турция настрашени, щото
в сѣки калпак да ни ся струва че Московец вижда-
ми; тѣй не сми и като Совѣтникарят кокошничави
щото сѣко нѣщо щото ся мѣрили прѣд очитѣ ни, да
го възнимва ми за Папишашка вѣда. Не сми, слава
Богу, ни кѣсогледѣ, ни разогледѣ. Турция да съ-
стави днес партия, каквато може нея да я блазни,
и каквато стряска нашиѣт Свѣтѣникар, то благосло-
венно или проклето врѣме са мина веќе, и Унията
която е оживяла на Свѣтѣника на сърцето ся тѣй
опозори прѣд народа щото и сами тѣзи когито мо-
же да сѣ били наклонни към нея, могат твърдѣ ле-
сно да разберат че нейното между Българитѣ въз-
становление е не възможно. За туй ний като не ся
боим от Турция за таквоя едно нѣщо, прѣпорѣчва-
ми я на нашиѣт съотечественици като журнѣл, ако
не въ всичко интересен а то като журнал на който
сѣществованиято в-нѣкое отношение е твърдо по-
лезно за нас. Едно само, като приятели на Турция
що ся казва ми, не можем да замѣлим да и' не ка-
жем че "прѣкален светец и Богу не е драг."

На *дописницитѣ на Турция* ний нема да отго-
варя ми, защото знай ми че нито може да ся земе
нито може да ся даде нѣщо на сѣщество което не
е способно ни да дава ни да приема: тѣй на при-
мѣр от риба, нето можеш да земеш косми, нето
можеш да и' дадеш, и от дописницитѣ на Турция,
нето можеш совѣт да земеш, нето можеш да им да-
деш; а бѣзсовѣстни хора да ся мѣчиш на ум да
ги учиш е каквото да миеш магаре със сапун, ако
искаш да загубиш и сапунѣт и трудѣт. Да избави
нас Бо' от такѣвзи труд.

На *Пчелата* повтором ще отговорим.

Сега ще свѣршим думитѣ си с-едно по кратко
и по ясно забѣлѣзване за политиката на нашиѣт
сѣбратия. Поменеш ли на *Свѣтѣникѣт* нѣщо което
е изнася, той е готов да та нарече, Униятен, Ка-
толик, Протестантин, Неправославен и безнравствен;
загатнеш ли на *Турция*, нѣщо което и' не изхожда,
тя е готова да та нарече Московец и 'нам какѣв
си; изобличиш ли *Пчелата* в-заблуждението и' тя
е готова да та нарече Фанариотин и прѣдател на
народѣт си. И слава Богу че по милостта на наши-
тѣ журналисти Гайдата ся накити със сички тѣзи
титли без да помислят че с-това тѣ на оправдават
най добрѣ; защото ако бѣхми в-нѣщо порочни, то
трѣбаше сички за ед н порок да ни укоряват, а
като искат сѣки по своитѣ си каприции да нѣ на-
товарят с-грѣхове то показва че в-тѣх завист и
каскандѣжилѣк говори.

Прѣпират ся наист на и иностранныѣт вѣстника-
ри но тѣй ли с-клевети ся обвиняват? Тѣй ли

образно ся псуват? Сякаш че хамали сж сѣднали на пѣкое кафене та ся надпопързва. Уж един другй да ся унизим а то синца ставами кепазе. Ний вече като Гайдари и безнравствени хора сми си оху-лени, ами почтенността на нашитѣ Високопочитаеми събратия пада, и това ни е жял, а най вече за тогози който ся мисли че толкоз високо сѣди.

— “Присмѣл ся хърбел на щърбел.” казва пословицата, а Съвѣтникът на Турция за языкът. Съвѣтникът порицава Турция за Галицизми; но земѣте пригурката на Съвѣтникът и да видите съчинение и чист язык Български. Какво ще каже *страдалци-тъ на народната ни причина*, това не е ли прѣвод на француското *cause* но приличя ли да ся прѣведе то тука *причина*? И пак по долу: *да не излѣзват владици-тъ на сухо*, ами *на мокро* ли да излѣзат? И пак по долу: *Плановетъ на Гръцката Патриархия останала без цѣл*. Без цѣл немогѣт да останѣт тѣ защото сж имали и имат цѣл-та си, *но без слѣдствие*.

Приятелски съвети към мъжестъ.

Недѣй ся шегува със жена си за работи които могат да докажѣт честолубието и, и не забравяй че тя трупя на сърце сѣка една дума която излѣзва от устата ти.

Никога недѣй поменува прѣд нея за дарбитѣ и добринитѣ на други жени с-намѣрене да и напомини нейнитѣ *кусури*.

Никога да и не прикачиш нѣкой *кусур* уж че го има, защото ако е чувствителна, отваряш на сърцето и една рана неусѣтна.

Прѣд чужди хора гледай да бѣдеш услужлив и пригодлив на жена си, защото инак ся докача достолѣпнието и, та ще фане и тя да та непочита и и да та необича вече.

Прѣд жена си никога неотваряй прикаска за хубост-та и за *примуществата* на друга нѣкоя жена.

Да не мѣриш жената си прѣд другитѣ нѣкого, защото честолубието и не ще и позволи да ся познай погрѣшката.

Ако ищеш да ся поминеш с любовь и съгласие и да намѣрваш благодарение между челяд-тъ си, вечер сѣкога оставай у дома си при жена си и при дѣцата си. Но помни и туй, кога си при тѣх да не си такъв се навѣсен и мѣлчелив, а пак прѣд други хора да ся показваш весел и разговорен.

ИЗВѢСТИЕ.

Ликът на Цар Симеона за който бѣхми поменали по прѣди излѣзе вече от печат и ся намѣрва за продан в-Цариград при издателя Наума Симеонова в-Везир-Хан. Цѣна 20 гроша. Образът е изработен чисто и хубаво и печатан на голѣма и дебела хартия.

НАВЫКНОВЕНИЕ, БЛАГОСЛОВЕНИЕ.

Сѣко нѣщо дор е ново, прѣсно
И дор не е сѣкому извѣстно,
Колкот' да е добро и полѣзно,
Сѣкй казва: “зло е, и не лесно;”
Странят от него каквот' от чюмъ,
Нито пак слушат що им ся дума.
Но като влѣзе в-употрѣбене,
И като стане навѣкновене,
Сѣкй го казва че е хубаво,
И го аресва сѣко глупаво.
Кога е тѣй не е ли потрѣбно,
Сѣко нѣщо (ѣдро или дребно),
Когато ще да ся възприема,
В-пригледане първо да ся зема;
Добро ли е межд' нас да ся внесе
Дали полза или вред ще да донесе.
Не токо тѣй сичко да ся зема,
А никакво призиране да нема.
Тѣй и кога ще ся прави нѣщо,
Ище приглед, присърце горѣщо:
Тѣе работа добра ли ще бѣди,
Или зло ще межд' нас да завѣди.
Тѣй трѣбува сичко да ся фаца,
Ако ищем да ся чуе и наща.
Но до сега ний тѣй не сторѣхме,
И доброто от назн отбихме. (Слѣдва).

Българитѣ сѣкй казва добри са;
Но да кажа и аз мал'о какви са:
Българинът на глед, на *калѣт*
Приличан е “като тиква наплет.”
Но работа ти не искай от него;
Дѣто трѣба потърси го, че дѣ го?
Рѣй са нѣидѣ я мухи да лапа,
А пак от страх крие ся в-долапа.
Той на думи сичко знай и може
Но на дѣло рѣцѣтъ му в-кожи
Прѣд Гъркиня да виж как ся кордисва
А прѣд гърка сѣкога са стѣписва.
(Други пѣт още.)

НАРОДНИ ПѢСНИ.

Енцице тѣнка вѣйчице,
Що е туй, мило, от тебе
Що бързаш да ма испратѣш
Не е на хайр туй нѣщо
Или щѣт да избият.
Избият да нѣ исколят-
Или ти вѣрна не ми си
И друго либе ще либиш
Та гледаш да ма испратѣш
Поскоро него да видиш

Цариград въ Печатницѣ-тъ на А. Минасова
у Везир-Хан.

ДОПЪЛНЕНИЕ ЗА 10 БРОЙ ОТ ГАЙДАТА.

Като имаме нѣмьреніе да направим едно пътуване от Цариград по България ний прибързахме да заприварим съ издаването на броеветъ от Гайдата за прѣз това врѣме, колкото можеше да ся забавим въ пътуваніето си, и като ся завърнем въ Цариград да почнем пакъ редът на издаването; но като видѣхме че не ще можем да пристигнем нѣ врѣме-то по което смятахме за да не лишим читатели-тъ от редовното членіе издаваме това допълненіе въ отсъствието си от Цариград.

12-й брой който ще издадем, според редът на броевете, на 15 дни веднѣжъ, пада ся да изльзе въ послѣднитъ числа на Ноемврія и читателитъ виждат че ний ги не обиждаме; а обиждатъ нѣтъзи, които като ся почти прѣполови годишното издание тѣ още си намърватъ махана и неплащатъ спомоществованіята си.

Ний мислимъ твърдѣ скоро да ся върнемъ въ Цариград и надѣяме ся да по да намъримъ повечето спомоществованія внесени. Коресподентитъ ни да не виждатъ за косур дѣто за сега коресподенциитъ ни останѣха непомъстени, и да нѣ лишаватъ за напредъ отъ съобщеніята си.

ТРѢВНА 3. Ноемврий 1864.

На този часъ като не сме въ-Цариград и незнайми какъ сѣ и какъ отиватъ тамъ работитъ, колкото за тѣхъ, неможемъ да кажемъ нищо положително на нашитъ читатели, че и това що казватъ другитъ тамъни вѣстници неможемъ ни да го потвърдимъ ни да го отречемъ. Това само можемъ да кажемъ, че колкото ни наскърбява туй, което чуваме че е станало и става, толкозъ повече нѣ нажелява туй дѣто гледаме че от вѣстниците които ся издаватъ тамо единитъ ся мѣжи да затаява събитіята и да намалява важността на слѣдствіята имъ, а другитъ ся сили да ги изопачава и да ги увеличава. И това го броятъ тѣ служеніе на народнитъ интереси!

Ний са имаме за честити като не ся намѣрихме въ-Цариград да не наскърбимъ читателитъ си съ тѣзи неблагоприятни извѣстія, които научаваме отъ другитъ вѣстници, но колко по злочести изльзохми като ся намѣрихме повѣн, та видѣхми съ очитъ си неприятно впечатление което направи между нашитъ съотечественници извѣстіето за събираніето на Патриаршескитъ дългове; прѣпочитахми на това врѣме да не бѣхме и вѣстникари за да не съобщаваме тѣзи скърбна новина, но намѣрваме ся на туй званіе и неможемъ инакъ, трѣба да го кажемъ и казвами го.

Нашитъ съотечественници на помогото мѣста о-

скърнаха на-вчасъ отъ туй извѣстіе, останаха смаяни и като отчаяни отъ милостта на Милостивото царско Правителство. Тѣхъ ги очудва постановката на Правителството, като отъ една страна иматъ прѣдъ очі освобожденіето на заточенитъ наши Владици, на когото гледатъ тѣ като на една голѣма милост отъ негова страна и благонаклонностъ къмъ нашиятъ народъ; а въ-сѣщото врѣме иматъ прѣдъ очі и повелѣніето за да ся платятъ дълговетъ на Гръцката Патриархия, на което гледатъ тѣ като на обида за нашиятъ народъ а благоволеніе къмъ Гръцката Патриархия. И чудятъ ся тѣ и съ умъ са биятъ кой пакъ да фанѣтъ, какъ да сторятъ и какво да правятъ въ-това положеніе на работитъ. Тѣ сѣ крайно огорчени.

При сичкото съчувствие къмъ огорченіето на нашитъ съотечественници, ний не съчувствуваме на тѣхното малодушіе нито сподѣямы тѣхното обезсърчаніе въ надеждата на Правителственната къмъ наши милостъ. Ний вѣрваме и увѣрваме сичкитъ наши съотечественници, че Императорското Правителство въ-правосѣдіето, въ-своята за поданитъ си промисль не е имало и нема на сърце ни на часъ да помисли и да прѣдприеме нѣщо което да е несправедливо и обидно за насъ вѣрнитъ и помногочисленитъ негови поддани.

Ний са отрѣкохми отъ Гръцката Патриархия, искахми ся и исплакахми ся на Правителството отъ нейнитъ неправди; отказахми ся да земемъ участіе въ издѣлженіето на тѣзи економически за нея дългове съ пълно убѣжденіе на нашитъ правдини и на неговото правосѣдіе. Ако Ц. Правителство е намѣрило за благословно и подиръ това да участвуваме пакъ въ-издѣлженіето на тѣзи дългове; то не ще бѣде безъ причина. И ний неможемъ да кажемъ недавайте, както неможемъ да кажемъ и давайте.

Нашата длъжностъ е да уговаряме и да придумваме нашитъ съотечественници да бѣдѣтъ по спокойни, и да изражаватъ само разумни трѣбованія съ опазваніе на пълно уваженіе къмъ редовностъ и законностъ което не прече на народа да излага прѣдъ Правителството справедливитъ свои желанія и оплакванія.

Милостивото Царско Правителство въ високата своя милостъ нема да отфърли понизното прошеніе на своитъ покорни раби, ако поискамъ отъ Патриархията да ни каже, съ кое иждивеніе за доброто на Българскиятъ народъ е задължена тя, и кое е числото на дългътъ собственно за черковното ни управленіе; защото да ся даватъ дворни одължителни записи на Мисе Яни или на Мисе Кози за да ся правятъ патрициитъ тарафи да ся пѣдѣтъ и да ся гонятъ това не е черковенъ Борчъ.

И друго. Гръцката Патриархия, въ издѣлженіето на черковнитъ наричанни дългове, като приема началото на множеството отъ населеніето на правосла-

внитѣ, приеме ли истото начало и въ правлението на черквата; защото инакъ било би вопиюща неправда кога бѣди за паридаваніе да даватъ Българитѣ защото сѣ по много, а кога за управяне на черквата да я управятъ Гърцитѣ защото сѣ по малко. Ако Гръцкитѣ Епископи иматъ прѣдпочтене за въ правлението на черквата и въ употрѣбението на доходитѣ защо да го немаатъ и въ даванието за разносикитѣ въ подържанието на това правление. Ако Българитѣ сѣ длѣжни да участвуватъ въ исплащаніето на тѣзи борчове, защо да немаатъ право споредъ плащаніето да сѣ мѣсятъ въ наредитѣ за управяніето? Или не трѣба да участвува ний споредъ даждията си въ Правлението на черковнитѣ дѣла, за да иматъ гърцитѣ пълна свобода когато им скиви пак да задлѣжняватъ помежду си и ний да им плащамъ!

Ще бѣде нашъ грѣхъ, наша вина, както ако речемъ да са противамъ на Царската заповѣдъ, тѣй и ако смѣлчимъ неправдитѣ на Гръцката Патриархия и ги неоткриемъ прѣдъ нашиятъ правосѣденъ Господаръ. Съ пълно увѣреніе на Правдолюбивото и правосѣдното негово за синца ни промишление, ний сме всякога покорни на високитѣ заповѣди и готови сме и имота си и живота си да жертвуваме за него, безъ да помислимъ че ще бѣде простено на гърцитѣ на неговитѣ дене да нѣ употрѣбаватъ като плоти.

ТЪРНОВО. — На тукашниятъ грѣцкѣй владика му шръкнаха ушитѣ като чу че сѣ чете висока заповѣдъ за събираніето на Патриаршескитѣ дългове. Той са закая на Епархиотитѣ си и сѣ фали че подиръ туй *Ешеклер гиби* (!) ще ги накара да платятъ и нему което му сѣ нѣщо си длѣжни отъ кога то сѣ сѣ отказали да го познаватъ за пастиръ. Тѣзи слухове твърдѣ смушаватъ и дразнятъ народа, особено сиромаситѣ сѣ твърдѣ безпокойни; защото като сичкитѣ царски даноци сѣ распрѣделени на споредъ имущество-то на народа не са осѣща нѣкаква тяжесть, но този за патриархията данокъ като е расфърленъ на пофузъ излѣзва че по имотнитѣ хора които обикновено иматъ по малко дѣца ще платятъ помалко, а сиромаситѣ съ помогото си дѣца ще платятъ помного. Въобразѣте си положението на единъ сиромасъ баща, който има 5-6 дѣца безвъзрастни за които нѣма хлѣбъ да ги нахрани, трѣба да плати петката повече отъ колкото оногъз който е въ-сѣстоиніе. Йоше повече тежко сѣ видѣ на народа това, расфърляване на споредъ пофузъ защото излѣзва че на три години дѣте като има нѣкой и за него трѣба да плати 6. гр. Никого Правителството не е обложило съ данъ кърмачетата йоше дѣца, но ето Гр. Патриархия го направи!

Казаалитѣ сѣ събираха за това нѣщо по незнайми какво сѣ рѣшили, чувани че оставили да сѣ молятъ на Правителството чрѣзъ Н. П. Метхатъ Паша да но да сѣ отмѣни отъ народа това даждие. Ний казуватъ никого не сме останали длѣжни нѣщо на владичитѣ, додѣто ги познавахме и ако има Патриархията борчъ то може да е че владичитѣ не сѣ си

плащали на Патриарха. Ако е тѣй да продадѣтъ конанитѣ си дѣто сѣ ги правили съ тѣзи пари и да си платятъ борджоветѣ, и други таквизъ приказки сѣ приказватъ между народа.

— Долнето писмо намѣрихми въ Търново оставено отъ Гъркътъ Г. Іоаниди бившиятъ писаръ на Търновскиятъ Гръкъ владика. Въ това писмо намѣрва ний освѣнъ подтвърденія на нѣкои работи, които сме публикували, йоше и едно истинно описание на една черта отъ характеръ на Търновскиятъ митрополитъ и сѣстоиніето на Търновската Митрополия. При това съдържава и нѣколко наставления къмъ Търновчанитѣ и особено къмъ долномахаленцитѣ, за които го и публикуваме, като прощаваме на съчинителъ му ласкателството и самохвалството съ което сѣ хвали че уж обичалъ Българитѣ и тѣ го обичали, и че никого никого не е повредилъ и огорчилъ. Господство му е забравилъ но ний помнимъ неговитѣ добрини.

Любезни Братія Българи!

Ето, на конецъ, подирѣтъ только страданія, и за причини, които не е и врѣме да ги изкажа сега, но които пакъ врѣмя-то, което и отецъ на истина-та, ще ги покажи, сѣ отлучавамъ днесъ отъ Ваше-то мило отечество.

Жалость-а ми е только голѣма, щото рѣшихъ публично да сѣ изкажа защото препознахъ Ваша-та къмъ менъ любовь, и уцѣнихъ искренни Ви чувства и сожаленіе, за които вынагы ще бѣда признателенъ Вамъ, и колкото малкъ и слабъ и да съмъ ще постарая обаче, и сосѣ жертва даже и на живота си, да отдамъ прилично-то удовлетвореніе и награжденіе, и да сѣ появя горещенъ защитникъ на правденитѣ Ви; защото въ разстояніето на толкогодишното-то тука мое прѣбываніе познахъ добръ характера, клоненія и желанія-та многострадательнаго Българскаго народа.

Гъркъ съмъ, не го отричамъ, но спорядъ както помежду на Българи-тѣ сѣ намѣрватъ нѣкои-си, които мразятъ народность-а си, така и помежду на Гърци-тѣ сѣ намѣрватъ нѣкои си, които обичатъ Българи-тѣ, и такъвъ съмъ азъ; защото имамъ чиста и лека совѣста си, чи на толкогодишното ми тука прѣбываніе никого никого не съмъ повредилъ, никого никого не съмъ угорчилъ но сички-тѣ ги обичахъ, както и Вий, ми сѣ чини, сички-тѣ ми обичахте, а любовь-та Ви тогази само ще я забравя, кога-то тешкый каменъ на студений-тъ гробъ покрие многострадательно-то ми тѣло.

Азъ съмъ много таквизи Българи, врагове на народъ-тъ имъ, позналъ, и помежду тѣмъ първото положеніе държи този иппокентавръ Хрисаней, който живѣи на Митрополъ, и сѣ надува и сѣ кукушини като пуякъ.

Кой Българинъ незнай неговѣ-тъ *добри работи*; Типъ-тъ много пѣти високогласно ги проповѣда, и ручило-то на любовородна-та Гайда ги брамчи съ съ естественнѣй-тъ ѣ първый гласъ, и азъ предъ Бога и предъ челоуѣци-тъ исповѣдувамъ че ся сички-тъ истинны.

Най священно-то и най високо-то Митрополско посланіе е да соединява отдѣленны-тъ, и да вдъхва миръ, любовь и единомысліе помежду на супружество-то. Но, кой отъ, Васъ, любезнѣй мой, не знай чирѣченнѣй стана соблазнъ между на едно супружество на Долня-махала, и главна причина да ся отдѣли най подиръ горкій Минчу отъ невѣрна-та си супруга Елена Антимова; по голѣма грѣхота отъ това бива ли; Но обаче Господарь-тъ му Светотърновскій, освѣтъ чирѣ хладнокровіе гледа тѣзи работи и ги камаросува, е расположенъ да го рѣкоположи Титуларій Епископъ! Да кажимы че и негово Прѣосвященство е и такъвъ, неможемы; даже и грехота е и да прѣдположимы такъвизи едно нѣщо, но защо пакъ гледа тѣй тѣзи работи, и подхранява зло-то съ съ мълченіе-то му, това едно тайно! Иппоцентавръ сега скоро получи една Гръцка Лесица, която, освѣтъ други работи, знай да свирѣ цигулка, а Архидяконія-та, която, до сега бѣше судилище, станала театрално мѣсто! (Слѣди.)

ОБЯВЛЕНИЕ.

Нашитѣ вереседжии и бадехваджии слушатели на свирнитѣ ни, неплатници по неплатници на спомоществованія-та си, ще нѣ накаратъ не, ами на-караха нѣ биле да зарѣжимъ и този Гайдарскія занаятъ, като що видѣхми че и той не ше храни кѣща, и да са уловимъ у търговщина.

Търговецъ станахъ азъ, и не отъ тѣзи които търгатъ бѣзето, ами отъ голѣмитѣ *бизиргени*, и стока събрахъ сякаква ама с-пари неможихъ да ся събирѣ да фанѣ нѣкоя маза я въ Бал-Капанъ я въ Чоранчи-ханъ, и за тѣй съмъ принуденъ да прострѣ на Гайдата мѣхътъ и да *кордисамъ* на него отъ горѣ *сиргия*; И за полесно распродаване издавамъ настоящето обявление какви и какви стоки ся намѣрватъ у мене за проданъ.

Азъ щѣхъ порано, йоще за Узунджовскіятъ панаиръ да изнесѣхъ нѣщо стока да продавамъ, ама мѣхъ събѣрка кишовното врѣме. Многого дѣжъ който ся излѣ прѣзъ Септемврия та направи да потѣнѣтъ въ вода толкозъ мѣста и толкозъ глави съ мозъкъ и безъ мозъкъ, бѣше ма стреснѣлъ да не потопа сичкиятъ свѣтъ, и да останѣ стоката ми непродадена, че да ма кара да ѣхъ нося на Джендемъ панаирѣ. Но слава богу! Водата сега спадна, съгнѣ ся, и дръпна ся на задъ отъ по многого мѣста, и само въ нѣкой твърдѣ ниски прѣдѣли и плиткы глави ся е задържало йоще доста вода, споредъ дѣто не е имало уток на кѣдъ да ся утече; Но тѣзи малки барчинки не сѣ толкозъ голѣма прѣчка за прѣвозване на такъвизи стоки като моята. И тѣй отъ дѣждѣтъ кажи че друга повреда не ми станѣ, освѣтъ дѣто нѣкои произведения както мате-

риални тѣй и умственни, които си добавихъ на послѣднѣ врѣме, помогото излѣзоха водни и безвкусни, каквото е и тѣзгодишното вино. Но нашитѣ куповачи ше ги *кабулятъ* каквито сѣ, както кабуля и азъ брѣзакѣтъ и киселчокѣтъ при неманието на зрѣло и хубаво вино.

Подиръ тѣй малко нѣщо поокъснѣ пакъ стоката ми да пристигнѣ по съе врѣме на назначенното мѣсто, защото желѣзниятъ пѣтъ йоще не е готовъ, и шосето йоще не искарано а на много мѣста и тѣй развалено, щото прѣзъ локва прѣгзаянъ а прѣзъ него неможешъ; и поради тѣй кириитѣ сѣ толкозъ поскѣпнѣли щото на единъ Българинъ, поевтено ще му паднѣ да плати за една Гръцка кирия въ-Цариградъ отъ колкото за Българска кирия до въ-Цариградъ.

Нашитѣ почтенни куповачи и мющери, ако зематъ въ-призрѣние да измѣрятъ и да прѣсмѣтнѣтъ сички-тъ тѣзи пречки, надѣяса че не ше ми намѣрятъ маханѣ защо окъснѣхъ съ стокитѣ си, като имъ кажа че моитѣ стоки сѣ сгодни за сѣко едно врѣме прѣзъ годината, а най много тѣзи които сѣ за обличанѣ, а йоще повече като извѣстя че въ сѣка една дрѣха имамъ турено за согучъ по сто мои мысли *пешимъ*; и тѣй го правя азъ за да ся прѣпоруча подобрѣ и да заслужа тѣхното почтенно довѣріе. За каквината и трайностъ на стоката си азъ ся кефиля, и ако има нѣщо косуръ земамъ си я назадъ. Готовъ съмъ йоще и порѣжы да зема.

Най подиръ ето какви стоки имамъ. За безочливѣ и съ коравѣ очи хора, каквото храни Боже има такъвъ единъ редъ—редактори, които най много пеуватъ и попържатъ пакъ мѣмратъ на другитѣ че невардѣтъ благоприличіе, имамъ хубави огледала дѣто като ся огледватъ да поотѣняватъ ципицитѣ на очитѣ имъ да не сѣ толкозъ дебелооки.

За псевдо-родолюбци, и такъвизи скѣперници които много обѣщаватъ а нищо не даватъ, имамъ едни особени клещи, съ които може лесно да ся исчопли и искуби по нѣкой грошъ за народна полза. Тѣзи клещи освѣтъ сѣ пари азъ направя и трампа, ако има у нѣкого такъвизъ нѣкаквы кирипени и други сѣчива съ които можѣтъ да ся вадятъ недоплатени вересии за свирѣния отъ Гайда; можѣ и *юсте* биле да дамъ ако намѣря такъвизъ дѣто да можѣтъ да извадятъ изедени пары отъ гърлото на единъ прѣхваленъ родолюбецъ въ София, и на единъ не подкупванъ патриотъ въ Ибраила.

За женитѣ имамъ нѣколко екземпляра отъ една много хубава книга съ кадиѣе подвързана и украсена съ безцѣнни камѣне и съ маргарецъ; тя е много сгодна за да я иматъ за украшение при прѣмѣнитѣ и гиздилата си, а колко е важно съдържанието на тѣзи книга може да ся познае отъ надписѣтъ ѣ; тя ся казва: «Рѣководство за повращаніе на изгубенъ срамъ, съ нѣколко рѣцети за расхубавяване на душата и на сѣрцето.»

За тѣзи на които ся зели да имъ побѣляватъ космитѣ, а пакъ тѣмъ не имъ ся ше да ся виждатъ че сѣ стари, и си враносватъ космитѣ, имамъ едно ново и-

зобрѣтение вранило, най доброто от сички колкото сѣ до днес извѣстни, съ което като си враносват космитѣ тѣзи които искат да ся показват млади, космитѣ им ще добиат една твърдѣ хубава и особенна нѣкаква боя; нито досущ черна, нито руса, ами такваз нѣкаква като кестенияна сирѣч най хубава боя, каквато е магариската козина.

За тѣзи които им слитат космитѣ и им остават главитѣ голи като тиква имам един хубав нов цѣр, здраво едно сѣме, дребно като прах, въ котийки; който иска да го употрѣби трѣба найнапрѣд да си порѣзчовърка голата глава, подир да я посипе съ този прах от котийката, и тѣй ще фане косата му да никне, и ще бѣде честа, като четка, и трайна. Това само имам да забѣлѣжа, че на когото главата е слаба, и не е сѣяно от по напрѣд въ нея друго нѣкакво сѣме, и не е никнало нито плод принесло; на празно ще бѣде да сѣят и това, защото нѣма да изникне.

За тѣзи жени, които имат коса по дълго от умът си и за тѣзи мѣже, които имат мустаки подлѣги от разумът си; имам таквиз ножици съ които могат да ги подстригат и да ги докарат равно съ ума си и съ разума си.

За тѣзи, които и без четене знаят много и сѣ имат учени и прѣучени; имам таквиз книги, отвѣи подвързани хубаво и позлатени, а вътрѣ нѣмат ни едно слово; тѣзи книги, като за таквиз хора сѣ много добри, и могат не само за зальгване да им послужат но и полза да им принесѣт; защото сѣм годни като за тѣхний ум да ги разбират лесно.

За Дембелитѣ и хайлазитѣ имам таквиз *рагматли* столчета и меки, пухави постелки щото могат расплошно да сѣдат, и да лежат подплеснати на една кълка, без да да са боят че ще им ся протрият мѣсата.

За Българитѣ които сѣ студени към народността си имам таквиз едни нова мода голи кожуси по шопски кроеж, които могат да ги стоплят.

За тѣзи Българи, които според модата носят тѣсни чепици а че им стискат краката, имам много хубави народни царвули.

За таквиз едни хора, които имат висок нос а пак нисѣк ум, за тѣх имам таквиз едни *кандѣнци*, съ които като ги закачиш за носѣт да можеш да го сѣмъкнеш и да го докараш да доди равно съ умът им.

За тѣзи Българи и Българки на които е затѣпѣл слухът към народното пѣяне и необичат да слушат свирня от Гайда, ами искат Гръцка музика, имам едни нови човракалници съ които да си нечовъркат ушитѣ за да могат да чуват подобрѣ и да им бѣде по приятна народната музика.

« Как вървят днес народнитѣ работи? » туй питанне е умрѣзнало вече на хората; защото чуват сѣ че « не ги бива! » За туй аз съм набавил нѣкакви сѣчива, съ които да може да ся потикат и да трѣгнат надобрѣ. От тѣзи сѣчива, надѣяся да си купи сѣки един Българин и да ги употрѣбят за да покарат *въпроса* към рѣшенне.

За тѣзи Българи които немаат присърце за народни работи, и за тѣзи които немаат сърце никакво, имам различни сърчица направени; за прѣвѣсходство от

Елмас, за благородство от злато, за примчивость и привлекателность от магнит, за якост и твърдост от челик. И от тѣзи сърдца който си купи, може да ги носи закачени съ пантелки, като орден или царски нишан, за отличие; и тѣй ще може сѣки да ги види че имат сърца и то какви я!

За тѣзи които немаат чест, а пак желаят да имат, имам нѣколко сандѣка от ефтената чест. Имам един сандѣк и от скѣпата чест, ама нея я държа за моитѣ еснафли вѣстникари, че тѣ не купуват такваз каква да е, ами ходят високо чак по облацитѣ да търсят от хубавата.

За тѣзи на които Българщината им смарди и мирише на лошо, имам нѣколко шишенца съ Гръцко гюл сую и френски ливант и съ него като ся порѣсят или като ся понамажат ще им замирише Българщината като Гърчещина и Френщина.

За дѣвойкитѣ, които искат скоро да ся оженят и когото искат да земат имам 500 злати лири които имат цѣна върх петдесет хиледи гроша, който може да ги купи ще може когото иска под коша да подхлупи.

За пиеницитѣ тѣз година добра стока не излѣзе но пак имам нѣколко бѣчови фабрикосан пеленаш, и фина Амберия ама не на вересия.—

Друга по надрѣбно стока имам:

Дълбоки капи за плитки глави

Прави панталони за криви крака.

Бѣли рѣжавици за черни рѣцѣ

Гладки рѣжавици за золави рѣцѣ

Писани моски за шерено ласкателство

Бдра сол за блудки и безвкусни вѣстникарски комплименти.

Дребна сол за груби критики

Имам един чифт хубави *семистири* съ които може да ся осѣкнува сѣко едно безобразство.

Имам два свѣтлника които без свѣщи свѣтят, донесени за потрѣбата на освѣтителната комисия.

Имам един много хубав *дюрбин* или *пусула* прѣз която много хубаво и чисто ся вижда тѣй от петитѣ до върхът сичката немарливост на Българитѣ въ общественитѣ дѣла.

Имам нѣколко *котии* разумови *хапуси*, които сѣ един много добър и дѣтелен цѣр против *будалалѣка*, кривоумието, слабоумието, и против други душевны болѣсти които гаят помай нашитѣ писачи.

От нарѣченнитѣ стоки донесѣл съм:

За Гайдата ново ручило,

За Турция котупо шило,

За Пчелата неразбрано брѣмчило,

За Свѣтника празно дрънчило,

За Чорбаджитѣ ниско подмазило,

За Прѣдставителитѣ лѣжило и гладило

За Критичитѣ гнусно попаржило

За Даскалитѣ лѣхато мързило

За Поповитѣ несито лакомило

За Калугеритѣ безочляво просило

За Владичитѣ лукаво опачило

За Патрика борджо-заплатило

За Въпроса мрѣтвешко носило

За Народа мълчило и търпило.